U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: K. K.**, zastoupeného JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2008, č. j. OAM-364/LE-15-ZA07-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2009, č. j. 32 Az 47/2008 - 85,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Dagmar Kláskové, advokátce se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 2880 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 11. 2008, č. j. OAM-364/LE-15-ZA07-2006, jímž mu nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá především nesprávné posouzení jeho azylového příběhu a nesprávný závěr o nesplnění podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Dále uvádí, že v průběhu řízení předložil krajskému soudu řadu důkazů, jimiž vyvracel skutkové a právní závěry žalovaného. Krajský soud tyto důkazy provedl, nicméně podle něj z nich vyvodil nesprávný skutkový a v důsledku toho i nesprávný právní závěr. Stěžovatel v průběhu řízení předložil důkaz o tom, že je proti němu od roku 2006 do současné doby vedeno v zemi původu policejní pátrání pro údajný drogový delikt, přičemž i ze skutečnosti, že ze strany kazašských orgánů nebylo dosud žádným způsobem požádáno o mezinárodní pomoc při pátrání po jeho osobě, vyplývá, že jde o vykonstruované obvinění, neboť v případě jeho pravdivosti není důvod, proč by kazašské orgány o tuto pomoc již dávno nepožádaly. Zároveň krajskému soudu předložil doklady o tom, že v Kazachstánu jsou častým jevem právě vykonstruovaná obvinění z drogových deliktů, případně teroristického jednání vůči vyznavačům tzv. čistého islámu. Vedle novinových a internetových článků bylo rovněž poukázáno na obsah nezávislé zprávy Amnesty

International ze dne 11. 6. 2009, která existenci častých vykonstruovaných obvinění jednoznačně potvrzuje, jakož i skutečnost, že v zemi stále dochází k mučení a ponižujícímu zacházení ze strany policejních a vězeňských složek. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany stupňoval svůj „azylový“ příběh na základě nově získaných informací. Krajský soud však přisvědčil závěru žalovaného, že v případě stěžovatele jde o vykonstruovaný příběh a že mu v případě návratu nehrozí vážná újma ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na shora uvedené je stěžovatel přesvědčen, že pokud předložil zprávy (informace), které zcela jednoznačně dokumentují situaci členů náboženské skupiny, k níž náleží, a současně podklady dokumentující celkovou náboženskou a politickou situaci v Kazachstánu, jakož i situaci v oblasti lidských práv, měl krajský soud k těmto důkazům přihlédnout, a to zejména ve vztahu k posouzení možné újmy, která mu hrozí v případě návratu. Právě na příkladu jiných osob stěžovatel dokumentoval, jak je všeobecně, bez jakéhokoliv individuálního přístupu, nakládáno s příslušníky náboženské skupiny a tedy jaké lze očekávat sankce vůči němu a jeho rodině. Stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem by měl jinak prokázat odůvodněnost své obavy před případným návratem. Pokud stěžovatel předložil takové závažné důkazy, měl žalovaný vyvinout veškeré úsilí k tomu, aby prověřil faktickou možnost bezpečného návratu, navíc kdy aktuální informace Amnesty International závěr o bezpečném návratu zpochybňuje. Pokud žalovaný argumentuje tím, že to, že je stěžovatel obviněn, ještě neznamená, že bude potrestán či uvězněn, pak takováto argumentace je z hlediska ochrany práv stěžovatele zcela nedostačující. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud se nevypořádal s důkazní situací, kdy bylo prokázáno, že v zemi původu stěžovatele: a) dochází k pronásledování osob přináležejících ke stejné náboženské skupině jako stěžovatel; b) dochází k porušování lidských práv; c) dochází k narůstajícímu politickému nátlaku na členy náboženských minorit; d) dochází k mučení a dalšímu špatnému zacházení ze strany bezpečnostních složek, když z provedených důkazů současně vyplynulo, že po něm je v současné době stále policejními orgány v zemi původu pátráno. Z výše uvedených důvodů je stěžovatel přesvědčen, že skutkový stav věci nebyl náležitě zjištěn, a to zejména ve vztahu ke zjištění aktuální situace v Kazachstánu a policejnímu pátrání po stěžovateli, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel dále namítá, že při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je ve smyslu udělení doplňkové ochrany správní orgán povinen hodnotit aktuální situaci v zemi původu. Stejně tak u krajského soudu, přestože přezkoumává správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, je nutné se zabývat aktuální situací v Kazachstánu z hlediska posouzení vážnosti újmy, která stěžovateli hrozí v případě návratu. Na základě výše uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud předně považuje v této věci za nezbytné připomenout závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí zdejší soud především konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Na pozadí výše uvedeného má proto Nejvyšší správní soud za to, že příkoří, na němž v daném případě založil stěžovatel svoje vycestování ze země původu, tj. intenzivní tlak ze strany státních orgánů Kazašské republiky na registraci náboženské skupiny, jejímž byl členem, v souladu se zákonnými požadavky země původu, nelze z hlediska jeho intenzity (závažnosti) považovat za dostatečné pro naplnění definice odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) ve spojení s ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Ostatně k otázce zákonnosti požadavku na registraci náboženských skupin v Kazachstánu, který je v podmínkách této země odůvodněn především zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz, shodně zmíněném v napadeném rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v případě, že se žadatel o mezinárodní ochranu tomuto požadavku nepodřídil, byl vystaven oprávněné pozornosti státních orgánů. A tak tomu bylo i v souzené věci, když se stěžovatel odmítl podrobit zákonnému požadavku na registraci náboženské skupiny, jejímž byl členem.

K tvrzení stěžovatele týkajícímu se nesprávného závěru o nesplnění podmínek pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním

a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Protože stěžovatel toto své tvrzení blíže nekonkretizoval, Nejvyšší správní soud se tímto tvrzením nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

V následujícím se pak Nejvyšší správní soud zaměřil na námitku stěžovatele směřující proti závěru krajského soudu ohledně posouzení otázky, zda jsou u něj dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. neexistence nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu, která tvoří podstatnou část podané kasační stížnosti.

Institut doplňkové ochrany přitom zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Předně je podle zdejšího soudu třeba uvést, že stěžovatel předložil v průběhu řízení před krajským soudem písemné materiály (informace), kterými se podle svých slov snažil prokázat, že mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu náboženského vyznání. Krajský soud tyto podklady přijal jako důkazní prostředky a provedl je v průběhu soudního řízení. Nemohl k nim však přihlédnout v tom směru, že by tyto prokazovaly tvrzení stěžovatele o hrozícím nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do země původu, neboť, jak podrobně zdůvodnil krajský soud v napadeném rozhodnutí (viz zejména str. 10 rozsudku krajského soudu), tyto dokumentovaly toliko obecnou, sice ne příliš uspokojivou, situaci v oblasti lidských práv v Kazachstánu (viz zejména zpráva Amnesty International ze dne 11. 6. 2009) nebo popisovaly příběhy jiných osob, u nichž bylo podezření, že v jejich případech došlo k nezákonnému věznění a odsouzení na základě trestných činů, které tyto osoby nespáchaly, avšak bez přímé souvislosti k osobě stěžovatele. Takovému postupu krajského soudu při provádění dokazování a hodnocení jednotlivých důkazů, jehož jednotlivé kroky nalezly odraz v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne

28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS), však nemá Nejvyšší správní soud co vytknout, neboť předmětné materiály postrádají jakoukoliv bezprostřední individuální vazbu na osobu stěžovatele a jím tvrzenou hrozbu nebezpečí vážné újmy, jejíž existence je nezbytná pro případný závěr o reálnosti takové hrozby.

Pokud jde o dokument předložený stěžovatelem dokládající vyhlášené policejní pátrání po jeho osobě, jenž byl předložen i v průběhu správního řízení, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že tento krajský soud vnímal a hodnotil v kontextu celého případu stěžovatele, tj. v návaznosti na skutečnosti (především informace o zemi původu stěžovatele), které byly obsahem správního spisu, jakož i dokumenty předložené v průběhu soudního řízení stěžovatelem a zejména pak s ohledem na jednotlivé výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (viz protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 5. 2006, ze dne 25. 10. 2006, ze dne 20. 4. 2007 a ze dne 25. 9. 2008). Na základě shora uvedeného krajský soud dovodil, že ze skutečnosti, že po stěžovateli bylo kriminální policií vyhlášeno v zemi původu pátrání, neboť u něj byly nalezeny drogy a další závadné věci, nelze též vyvodit, že by musel být nutně uvězněn. Zdůraznil přitom, a to ve shodě se žalovaným, že žádný orgán České republiky není oprávněn zasahovat do způsobu a průběhu vyšetřování orgánů činných v trestním řízení či soudů jakékoli země původu či přezkoumávat zákonnost jejich postupu. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí krajského soudu, tento se v daném případě ztotožnil se závěry správního orgánu, který se velmi podrobně a důkladně zabýval otázkou naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany v případě stěžovatele, a to na pozadí relevantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný v této souvislosti sice uvedl, že nemůže vyloučit možnost, že po zadržení bude stěžovatel umístěn na určitou dobu do vazby, neboť svým vycestováním měl porušit dohodu, že v případě potřeby se na příslušnou státní instituci dostaví, o legitimnosti takového postupu, který je uplatňován za účelem zajištění řádného průběhu řízení i v zemích EU, však neměl správní orgán pochybnosti. Reálnost případného uvěznění stěžovatele z důvodu nálezu narkotik a dalších závadných věcí je ale podle názoru žalovaného hypotetická, a to nejenom s odkazem na postup státních orgánů v obdobné věci společníka stěžovatele, pana D., ale také v dalších případech, o nichž se zmiňuje například článek organizace Memorial Human Rights Center v Moskvě s názvem Kazachstán: Boj proti salafitům na Mangyšlaku datovaný 31. 1. 2007. S ohledem na výše uvedené neshledal správní orgán a v návaznosti na něj ani krajský soud, že riziko, kterému by ve zmíněném případě mohl být vystaven stěžovatel, by mohlo být dostatečně reálné a bezprostřední. Ostatně stěžovatel v podané kasační stížnosti ani neuvedl, kromě samotné existence dokumentu o vyhlášeném pátrání po jeho osobě, či spekulativních úvah o mezinárodní spolupráci při pátrání po jeho osobě v této věci, v čem konkrétně spatřuje naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.

O aktuálnosti shora předestřených materiálů nejenom v průběhu správního řízení, ale i řízení soudního, přitom nelze mít podle zdejšího soudu pochyb, což ostatně dokládá nejenom rozhodnutí žalovaného (viz str. 6 a 15 - 16 žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou jednotlivé podklady rozhodnutí identifikovány), ale i samotný postup krajského soudu, který nové podklady předložené stěžovatelem v průběhu soudního jednání přijal jako důkazní prostředky a provedl je v průběhu soudního řízení, přičemž informace z nich vyplývající posuzoval při svých úvahách o důvodnosti tvrzení stěžovatele. Stěžovatel ani neuvedl, z jakých jiných, aktuálnějších informací měly orgány v této věci vycházet. Nejvyšší správní soud pak v této souvislosti připomíná, že s otázkou zjišťování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu se již dostatečně vypořádal například ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66, či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, oba na www.nssoud.cz. Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán umožnit žadateli o udělení mezinárodní ochrany sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předestřít důvody, pro které je mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu či doplňkové ochrany, obvykle poskytována. Povinností správního orgánu je tedy zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného je tedy patrno, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu. Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

V návaznosti na shora uvedené nemohla ze strany správního orgánu a krajského soudu zůstat bez povšimnutí ani skutečnost, že v průběhu správního řízení byly zjištěny značné rozpory a nevěrohodnosti ve výpovědích stěžovatele, které se vztahovaly jednak k událostem ze dne 1. 2. 2006, podmínkám registrace náboženské skupiny, jejímž byl členem, jeho pokusu vyhledat právní pomoc v zemi původu a dalším událostem spojeným s jeho vycestováním ze země původu (viz tvrzení o zakrytí razítka o neudělení víza vyvrácené provedenou expertizou Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Oddělení dokladů ze dne 4. 9. 2008, č. j. CPR-612-82/ČJ-2008-9COD). Tyto oprávněně vnesly zásadní pochybnosti do stěžovatelem tvrzeného „příběhu“, když ani poté, co mu byla dána opakovaně možnost takto vzniklé rozpory vysvětlit a odstranit, tak neučinil (k tomu srovnej například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, č. j.

5 A 746/2002 - 31, či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, www.nssoud.cz).

Předložené materiály tak spolu s dalšími podklady, včetně nejrozličnějších zpráv o situaci v zemi původu stěžovatele, v obecné rovině, bez vztahu k osobě stěžovatele, dokumentují nepříznivou situaci v Kazachstánu v oblasti lidských práv. Podle zdejšího soudu však nelze pouze na základě takto obecně koncipovaných materiálů dojít k závěru, že by v případě stěžovatele dosáhly jím uváděné důvody (tj. náboženské přesvědčení stěžovatele či možnost, že proti němu bude vedeno vykonstruované trestní řízení a tento bude následně uvězněn) takové míry a intenzity, aby bylo možné je podřadit pod důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, jak v podobném směru zdůvodnil i krajský soud. Na pozadí shora uvedeného je podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba trvat na odůvodněnosti závěru správního orgánu a následně i krajského soudu, že takové zjištění (tj. nepříznivá situace v Kazachstánu v oblasti lidských práv a v postupu státních orgánů vůči příslušníkům náboženské skupiny stěžovatele a dále potvrzení o vyhlášení pátrání po osobě stěžovatele) ještě nemusí a v daném případě nevede k závěru, že podobnou situací je ohrožen sám stěžovatel a tomuto v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce, a to v souladu s vyúčtováním ze dne 7. 4. 2010, částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby - písemné podání soudu týkající se věci samé a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), celkem 2400 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovená zástupkyně zastupovala stěžovatele již v řízení o žalobě před krajským soudem a byla proto s věcí seznámena, neshledal zdejší soud důvod k

přiznání odměny za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 1998, č. j. 35 Ca 75/98 - 18). Protože zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle citovaného zákona činí 480 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu